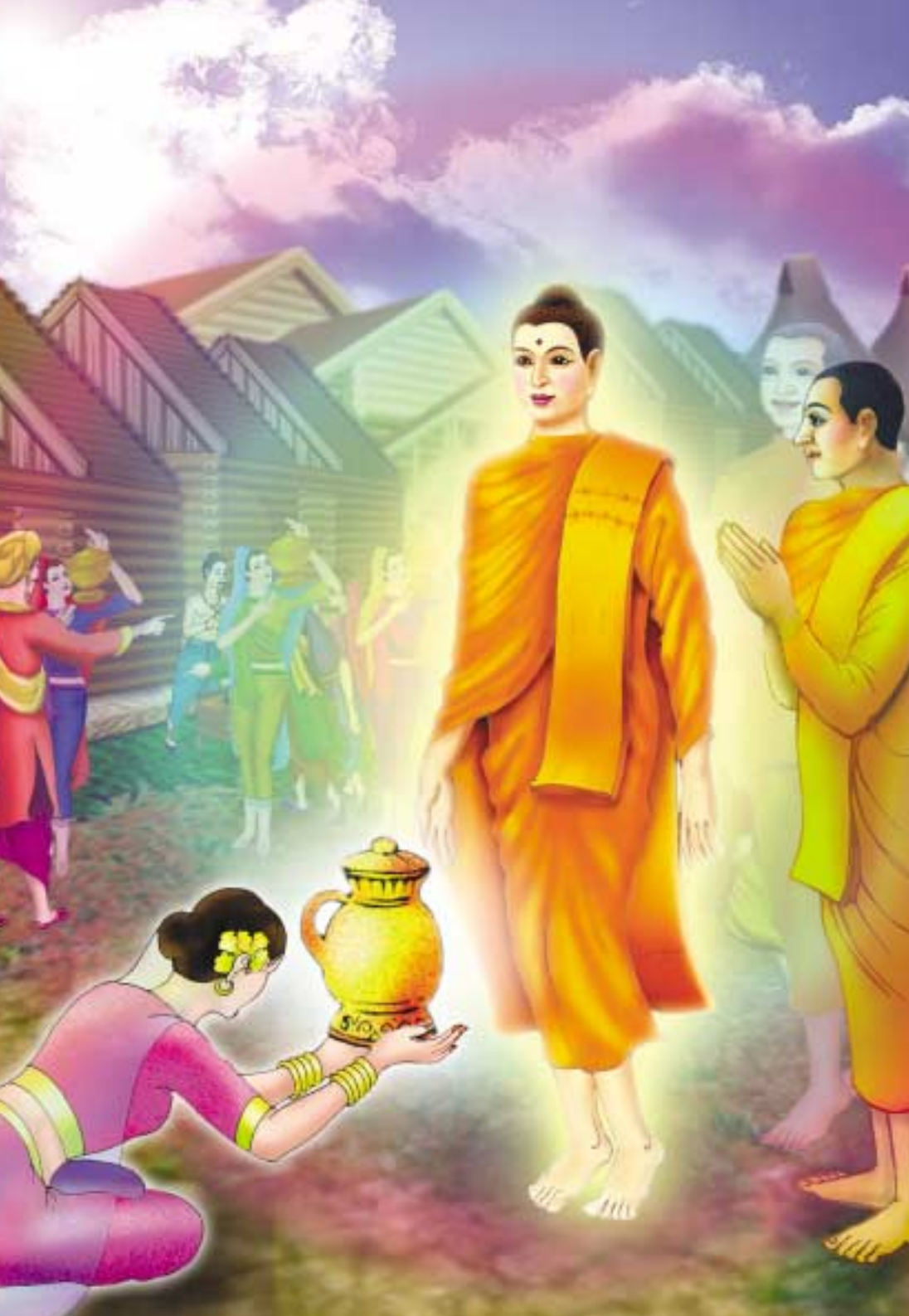

อ ำ นั ส ง สั ถ ว ำ ย น้ ำ ดั ม
แ ต่ พ ร ะ พุ ท ธ เ จ้ ำ

เพราะบุญที่ข้าพเจ้าทำแล้วนั้น
วรรณะของข้าพเจ้างดงามเช่นนี้
เพราะบุญนั้น ความปรารถนาทุกอย่างจึงสำเร็จ
และโลกะทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้า

อานิสสังสถาวรน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๓๕๓

การมุ่งไปสู่อายตนิพพานเป็นวัตถุประสงค์หลักของทุกๆ ชีวิต ไม่ว่าจะเป็นพระราชามหากษัตริย์ พระเจ้าจักรพรรดิ เป็น เศรษฐีมหาเศรษฐี หรือยากจนจนพิก รวมถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่มีวิญญูญาณครอง ล้วนมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกันทั้งนั้น คือ บรรลือความความสุขความบริสุทธิ์หลุดพ้น

สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นในโลกนี้ จึงต้องเพียร พยายามทำตนให้บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ มุ่งหน้าสู่ อายตนิพพานให้ได้ การที่จะทำเช่นนี้ได้ก็ต้องหมั่นทำใจหยุด ใจนิ่ง จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกาย จึงจะไปสู่อายตนิพพานได้

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ตติยนาถาวิมาน ความว่า

“เตน เม ตาทีโส วณฺโณ เตน เม อธิมชฺชติ
อุปปชฺชนติ จ เม โภคา เย เกจิ มนโส ปิยา

เพราะบุญที่ข้าพเจ้าทำแล้วนั้น วรรณะของข้าพเจ้า งดงามเช่นนี้ เพราะบุญนั้น ความบรรลือทุกอย่างของ ข้าพเจ้าจึงสำเร็จ และโภคะทุกอย่างที่น่ารักจึงเกิดขึ้นแก่ ข้าพเจ้า”

ถ้อยคำแห่งความภาคภูมิใจนี้ เปล่งออกจากปากของ เทพธิดาคนหนึ่ง ผู้มีใจรักมั่นอยู่ในบุญ และได้ประสบกับผลแห่งบุญ อย่างเกินควรเกินคาด เป็นพยานยืนยันว่า ผลแห่งบุญนั้น

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๓๕๘

อำนวยให้เกิดมหาสมมติอันน่าอัศจรรย์ใจ การที่เราได้รับรู้รับทราบเรื่องราวอันเป็นมงคลนี้ เป็นสิ่งที่ควรอย่างยิ่งที่จะตระหนักและรักในการบำเพ็ญบุญ ต้องมีกำลังใจไม่สิ้นสุดในการสั่งสมบุญบารมีเมื่อมหาฤกษ์อันใดผ่านเข้ามา เราควรที่จะรีบไขว่คว้าเป็นเจ้าของบุญนั้นให้ได้

*ในสมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จจาริกไปในชนบทพร้อมกับพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ เสด็จไปจนถึงหมู่บ้านของพวกพราหมณ์ชื่อ ภูณะ ซึ่งอยู่ในอาณาเขตของแคว้นโกศล ข้าราชการเสด็จมาของพระผู้มีพระภาคเจ้า ได้แพร่สะพัดไปทั่วเขตการปกครองของหมู่บ้านนั้น

ในสมัยนั้นยังเป็นยุคเริ่มต้นของการเผยแผ่ ชาวที่มีผู้เลื่อมใสแล้วออกบวช ขอถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะ ได้กระจายไปทั่วชมพูทวีป พราหมณ์คหบดีชาวภูณะที่เป็นผู้ปกครอง เป็นคนมีจลาทิฉฐิ ไม่มีความเลื่อมใสและยังมีความตระหนี่ พอทราบข้าราชการเสด็จมาของพระบรมศาสดา แทนที่จะดีอกดีใจ กลับคิดว่า พระสมณโคดมเดินทางผ่านหมู่บ้านของเรา ถ้าหากได้พักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านของเราสัก ๒ หรือ ๓ วัน ก็จะทำให้ชาวบ้านเชื่อถือถ้อยคำ เมื่อเป็นอย่างนี้

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๓๕

ธรรมนิยมประเพณีของพวกเรา ก็จะถูกทำลายเป็นแน่

พอคิดอย่างนี้ ก็พากันวางแผนเพื่อที่จะทำทุกวิถีทางที่ไม่ให้พระบรมศาสดาประทับอยู่ที่หมู่บ้านของตน ทำการขัดขวางทุกวิถีทาง เช่น พากันนำเรือที่เขาจอดไว้ที่ท่าน้ำออกไปไม่ให้ข้ามฝั่งมา เครื่องอำนวยความสะดวกในเรื่องความเป็นอยู่ก็ถูกเก็บและทำลายจนเกือบหมดสิ้น แม้แต่บ่อน้ำทุกๆ บ่อที่อยู่ในอาณาบริเวณนั้น ก็ถูกถมเหลือไว้เพียงบ่อเดียวเพื่อพวกของตนเอง บ่อที่เหลือก็ช่วยกันเอาหญ้าและฟางถมจนเต็มปากบ่อ ด้วยความตั้งใจว่า จะไม่ให้พระพุทธองค์ได้ดื่มน้ำเลยแม้แต่หยดเดียว จะได้ไม่ต้องมาอยู่อาศัยที่หมู่บ้านนี้ ความกลัวว่า ตนเองจะสูญเสียผลประโยชน์แล้วสร้างบาปอกุศลอย่างนี้ก็มีเกิดขึ้นอยู่เรื่อยๆ ทุกยุคทุกสมัย

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบความคิดที่วิปริตของคนเหล่านั้น ทรงดำริว่า การที่พวกพราหมณ์เหล่านั้นทำบาปอกุศลอย่างนี้ ไม่สมควรเลย เราจะทำให้ทุกๆ คนเป็นสัมมาทิฐิ จะได้กลับใจมาสร้างบุญ ทรงเปี่ยมไปด้วยมหากรุณาอันไม่มีประมาณ พร้อมกับภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ทรงเหาะข้ามแม่น้ำเสด็จไปถึงหมู่บ้านกุกกะสะ ทรงแวะประทับนั่งเหนืออาสนะที่จัดไว้ ณ โคนไม้แห่งหนึ่ง สมัยนั้น หญิงทาสีเป็นจำนวนมากที่เทินหม้อน้ำเดินผ่านพระผู้มีพระภาคเจ้าและภิกษุสงฆ์ แต่ก็ไม่มีใครสนใจเลย

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๔๐๐

เนื่องจาก ผู้ปกครองหมู่บ้านได้สั่งไว้ว่า ถ้าเห็นสมณโคดมที่ใด ห้ามเข้าไปลักการะ และห้ามถวายเป็นของทุกๆ อย่าง แม้จะมาถึงประตูเรือนก็ห้ามให้อาหาร ด้วยความที่กลัวต่อการถูกลงโทษ จึงไม่มีทาสคนใดกล้าขัดขืน

นางทาสคนแล้วคนเล่าเดินผ่านก็ยังไม่เจอใครที่กล้าสวนกระแสมาทำความดี จนกระทั่งมีนางทาสีผู้เป็นภริยาของพราหมณ์คนหนึ่ง เทินหม้อน้ำเดินมาถึงสถานที่นั้น พบพระผู้มีพระภาคเจ้าและภิกษุสงฆ์ นางคิดว่า พระคุณเจ้าเหล่านี้เหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางไกล เมื่อเนื่อนาบุญมาถึงที่แล้ว เราจะทำอะไรดีอยู่ได้อย่างไร แม้ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ทั้งหมดต่างก็พากันตกลงใจที่จะไม่ให้ของอะไรกับหมู่ภิกษุสงฆ์ แต่โอกาสแห่งการสร้างบุญนี้ไม่ใช่จะหาได้ง่ายๆ และเนื่อนาบุญก็มีตั้งมากมาย หากเราไม่รีบตักตวงบุญในวันนี้ก็ไม่ว่า ทั้งชีวิตของเราจะมีโอกาสได้สร้างบุญใหญ่อย่างนี้อีกหรือไม่ นางตรองด้วยปัญญา เพียงครู่เดียวเท่านั้นก็ตัดสินใจทันทีว่า

เอาเถิด วันนี้เรายอมตาย แต่จะไม่ยอมปล่อยโอกาสทองนี้ให้หลุดลอยไป หากเราไม่รีบทำบุญในวันนี้ ก็ไม่ว่าเมื่อไรจะได้ที่พึงแก่ตนเอง และหลุดพ้นจากความยากลำบากไปได้ เราจะถวายน้ำดื่มกับพระบรมศาสดาและภิกษุสงฆ์ แม้ว่าชาวบ้านจะรุมประชาทัณฑ์เราถึงตายก็ยอม เราขอเอาบุญก่อน อะไร

อานิสงส์ถวายนํ้าดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๔๐๑

จะเกิดก็ให้มันเกิดไป เมื่อนางคิดอย่างนี้ก็ลดหมอนํ้าลงจากศีรษะ ประคองวางด้วยมือทั้งสองข้าง เข้าไปหาพระบรมศาสดาถวาย บังคมแล้วนิมนต์ให้เสวยนํ้าดื่ม

พระบรมศาสดาทรงเห็นจิตที่เลื่อมใสของนาง จึงทรง อนุเคราะห์กรองนํ้าล้างพระหัตถ์และพระบาทแล้วเสวยนํ้าดื่ม ทันทใดก็บังเกิดเหตุอันอัศจรรย์ นํ้าในหมอนั้นไม่พร่องเลยแม้แต่นิดเดียว นางเห็นอย่างนั้นก็ถวายแก่ภิกษุทั้งหลายจนครบทุกรูป นํ้าในหม้อของนางก็ยังคงเต็มเปี่ยมบริบูรณ์เหมือนเดิม

เมื่อหมู่ภิกษุฉันเสร็จแล้ว นางก็ทูลหมอนํ้านั้นเดินกลับไปบ้าน สามีทราบข่าวที่นางทำอย่างนั้น รู้สึกโกรธมากจึงทูปตี นางจนสิ้นชีวิต พอละจากโลกนี้ไปแล้ว ด้วยอานิสงส์ที่ทำใน ครั้งนั้นนางได้ไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีมหาวิมานที่สวยงามมาก ทิพยสมบัติอันโอฬารได้อุบัติขึ้นรองรับทันที

เมื่อพระบรมศาสดาตรัสเรียกพระอานนท์มารับสั่งว่า “อานนท์ ดักนํ้าให้เราหน่อยเถิด” พระเถระกราบทูลว่า “ข้าแต่ พระผู้มีพระภาคเจ้า บ่อนํ้าถูกพวกพราหมณ์ถมหมดแล้ว พระเจ้าข้า” แม้กราบทูลอย่างนั้น พระบรมศาสดาก็รับสั่งให้ทำตาม พระเถระจึงถือบาตรของพระบรมศาสดาเดินบ่ายหน้าไปที่ บ่อนํ้าที่ถูกถมแล้ว ทันใดนั้นเอง นํ้าในบ่อก็เอ่อล้นขึ้นมาเอง

อานิสงส์ถวายน้ำดื่มแด่พระพุทธเจ้า

๔๐๒

สิ่งที่อยู่ในบ่อก็ลอยไหลออกไปเอง น้ำทะเลก็ออกมาเพิ่มขึ้นจน น้ำท่วมหมู่บ้าน

พวกพราหมณ์เห็นเหตุการณ์นั้นก็ตกใจ พวกกันเดินทาง มาขอขมาพระบรมศาสดา พอกล่าวคำขอขมาเสร็จ น้ำท่วมนั้นก็หายไประหว่างอศุขรรย์ จึงเกิดความเลื่อมใสพากันจัดแจงถวาย มหาทานครั้งใหญ่ ในขณะเดียวกันเทพธิดาตนนั้น เมื่อพิจารณา เห็นมหาสมบัติของตน จึงลงมาเฝ้าพระบรมศาสดาในวันนั้น เช่นกัน พระบรมศาสดาจึงสนทนากับเทพธิดา และทรงยกย่อง ในความกล้าหาญทำความดีของนางท่ามกลางบริษัท ทำให้ มหาชนเกิดความปิติและเชื่อมั่นในผลแห่งบุญที่ได้ทำไป

เราจะเห็นว่า คนมีบุญมีปัญญา กล้าคิด กล้าพูด กล้า ทำความดีก่อนใคร จึงได้สมบัติใหญ่ในสุคติโลกสวรรค์ มหา นาวาวิมานอันสวยงามวิจิตรและทิพยสมบัติอันไม่มีประมาณ ก็ได้บังเกิดขึ้น ใครก็ตามที่สร้างบารมีอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน อย่างนี้ มหานิสงส์อันใหญ่หลวงก็จะบังเกิดขึ้น

พวกเราที่เช่นกัน จงสร้างบารมีอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เมื่อเราตั้งใจจะทำความดีอะไรแล้ว จงทำให้เต็มที่ อย่ากลัวต่อ อุปสรรค อย่าวิตกกังวล ให้มั่นใจในบุญเต็มเปี่ยม บุญจะได้ ติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ เราจะได้เอาสมบัตินี้ไปใช้ในการ สร้างบารมีให้ไปถึงที่สุดแห่งธรรมพร้อมๆ กัน